

9 Σεπτεμβρίου 2005, 12:45 μ.μ.

«Γιατί δε μου είπες ότι ο καινούριος μαθητής ήταν ο Κάμπελ Στρουμχέλερ;» ρωτάει η Κάρι.

Η Τζέινι σηκώνει το κεφάλι της από το βιβλίο. Κάθεται στο συνηθισμένο τους τραπέζι, στη βιβλιοθήκη. «Γιατί είμαι μαλακισμένη;» Χαμογελάει γλυκά.

Η Κάρι προσπαθεί να συγκρατήσει ένα γελάκι. «Ναι, είσαι. Βλέπω πως τον φέρνεις στο σχολείο με το αυτοκίνητο».

«Μόνο όταν χάνει το λεωφορείο» λέει η Τζέινι αδιάφορα.

Η Κάρι χαμογελάει πονηρά. «Ναι, μάλιστα. Όπως και να 'χει, μου ζήτησαν να 'μαι στη συντακτική ομάδα της επετηρίδας, οπότε θα λείπω συχνά από την ώρα μελέτης, εντάξει; Τώρα εκεί πάω, για την πρώτη μας συνάντηση».

Η Τζέινι τη χαιρετάει. Έχει την προσοχή της στραμμένη στο θεατρικό έργο που διαβάζει για το μάθημα της αγγλικής λογοτεχνίας. «Καλή διασκέδαση. Να είσαι καλό παιδάκι». Γλιστράει στην καρέκλα και απλώνει τα πόδια της στο κάθισμα απέναντί της. Διαβάζει το *Κάμελοτ*, σαν προετοιμασία για την εκπαιδευτική εκδρομή των τελειόφοιτων του μαθήματος λογοτεχνίας στο Στράτφορντ, στον Καναδά.

Κάθε τόσο ρίχνει μια ματιά μέσα από τα ράφια της βιβλιοθήκης για να δει μήπως νυστάζει κανείς εκεί γύρω. Υπολογίζει ότι μπορεί να ελέγξει και ν' αντιμετωπίσει οποιοδήποτε όνειρο βρίσκεται σε ακτίνα μεγαλύτερη των εφτά μέτρων, εκτός κι αν είναι εφιάλτης, οπότε η ακτίνα επιρροής του ονείρου είναι δραματικά μεγαλύτερη. Ευτυχώς, τα περισσότερα όνειρα τις ώρες του σχολείου είναι συνήθως όνειρα «πτώσης» ή όνειρα «γύμνιας» ή σεξουαλικά όνειρα. Συνήθως όλα αυτά μπορεί να τα αντιμετωπίσει χωρίς να σωριαστεί και να λιποθυμήσει στο πάτωμα.

Αυτό που δεν μπορεί να ελέγξει είναι οι τρομακτικοί εφιάλτες, που κάνουν το αίμα της να παγώνει και την πα-
ραλύουν.

12:55 μ.μ.

Το βιβλίο χάνεται από μπροστά της. Η Τζέινι αναστενάζει και το αφήνει πάνω στο τραπέζι. Ακουμπάει το κεφάλι στα χέρια της και κλείνει τα μάτια της.

Πετάει στον αέρα. *Αχ, όχι πάλι όνειρο πτώσης*, σκέφτεται. Τα έχει σιχαθεί τα όνειρα πτώσης.

Αλλά η σκηνή αλλάζει αμέσως. Η Τζέινι τώρα βρίσκεται έξω. Είναι σκοτεινά. Είναι μόνη, πίσω από μια αποθήκη, ακούει όμως κάτι πιχτιές φωνές. Δεν έχει ξαναβρεθεί μόνη σε όνειρο και αναρωτιέται πώς μπορεί οι άνθρωποι να βλέπουν όνειρα στα οποία δεν είναι παρόντες. Νιώθει μεγάλη περιέργεια. Κοιτάζει γύρω της ταραγμένη. Ελπίζει πως δεν έχει γλιστρήσει στον εφιάλτη κάποιου, που από στιγμή σε στιγμή θα πεταχτεί ξαφνικά μέσα από τον τοίχο της αποθήκης ή μέσα από τους θάμνους.

Πίσω απ' την αποθήκη ξεπροβάλλει μια ογκώδης μορφή, ένα τέρας, που το φωτίζει το φεγγαρόφωτο. Τρυπάει τους θάμνους με τα χέρια του. Έπειτα τα σηκώνει ψηλά, στον ουρανό, και βγάζει μια τρομερή κραυγή. Η Τζέινι νιώθει τα δάχτυλά της να μουδιάζουν. Προσπαθεί ν' αποτραβηχτεί απ' το όνειρο. Αλλά δεν μπορεί.

Τα μακριά δάχτυλα της τρομακτικής μορφής γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο.

Η Τζέινι ακουμπάει την πλάτη της στον τοίχο της αποθήκης. Τρέμει.

Η αποκρουστική μορφή ακονίζει τα μαχαιροδάχτυλά της, το ένα πάνω στο άλλο. Ο ήχος είναι εκκωφαντικός.

Η Τζέινι στηρίζει το σώμα της στον τοίχο της αποθήκης. Και κλαψουρίζει.

Η μορφή γυρίζει. Τη βλέπει.

Την πλησιάζει.

Την έχει ξαναδεί αυτή τη φυσιογνωμία.

Την έχει ξαναδεί λίγο πριν πέσει με την Έθελ στο καντάκι του υπονόμου.

Η Τζέινι σηκώνεται και πάει να τρέξει. Αλλά τα πόδια της έχουν παγώσει και δεν κουνιούνται.

Το πρόσωπο της μορφής είναι εξοργισμένο, όμως δεν ακονίζει πια τα μαχαίρια του. Βρίσκεται κοντά της. Δεν τους χωρίζουν ούτε δύο μέτρα. Η Τζέινι κλείνει τα μάτια. *Τίποτα δεν μπορεί να με πειράξει*, προσπαθεί να πείσει τον εαυτό της.

Όταν ανοίγει τα μάτια, είναι μέρα. Βρίσκεται ακόμα πίσω απ' την αποθήκη. Και η τρομαχτική, απειλητική φιγούρα έχει πάρει τώρα τη μορφή ενός κανονικού, νεαρού άντρα.

Είναι ο Κάμπελ Στρουμχέλερ.

Μια δεύτερη Τζέινι ξεπηδάει από μέσα της και πάει προς το μέρος του Κάμπελ, δίκως να φοβάται.

Η πρώτη Τζέινι μένει πίσω, εκεί που στεκόταν, στην αποθήκη.

Ο Κάμπελ ακουμπάει το πρόσωπο της άλλης Τζέινι.

Σκύβει.

Τη φιλάει.

Και τον φιλάει κι αυτή.

Την αφήνει απ' την αγκαλιά του και κοιτάζει την άλλη Τζέινι που στηρίζεται στον τοίχο της αποθήκης. Στα μάγουλά του τρέχουν δάκρυα.

«Βοήθησέ με» της λέει.

1:35 μ.μ.

Το κουδούνι χτυπάει. Η Τζέινι αισθάνεται ότι η ομίχλη διαλύεται, αλλά δεν μπορεί να κουνηθεί. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Χρειάζεται ένα λεπτό.

1:36 μ.μ.

Μπορεί και δύο.

1:37 μ.μ.

Πετάγεται τρομαγμένη όταν νιώθει ένα χέρι στον ώμο της.

Ένα χιλιόμετρο, ένα μέτρο, ένα εκατοστό... δεν μπορεί να καταλάβει πόσο μακριά στέκεται.

Σηκώνει το βλέμμα.

«Έτοιμη;» τη ρωτάει αυτός. «Δεν ήξερα αν είχες ακούσει το κουδούνι».

Τον κοιτάζει.

«Είσαι καλά, Χάναγκαν;»

Γνέφει και αρπάζει τα βιβλία της. «Ναι». Η φωνή της είναι ακόμα βραχνή. Καθαρίζει το λαιμό της. «Ναι» λέει με σταθερή φωνή. «Εσύ είσαι καλά; Έχεις ένα σημάδι στο μάγουλό σου». Χαμογελάει ταραγμένη.

«Αποκοιμήθηκα πάνω στο βιβλίο μου».

«Το φαντάστηκα».

«Κι εσύ, ε;»

«Μάλλον. Πρέπει να ήμουν πολύ κουρασμένη».

«Φαίνεσαι φρικαρισμένη. Είδες κανένα άσχημο όνειρο ή τίποτα τέτοιο;»

Τον κοιτάζει καθώς διασχίζουν το διάδρομο που είναι γεμάτος κόσμο για να πάνε στο μάθημα κρατικής διοίκησης. Βάζει διακριτικά το χέρι του στη μέση της, για μη χωριστούν όσο μιλάνε.

«Όχι ακριβώς» λέει αυτή αργά. Μισοκλείνει τα μάτια της. «Μήπως είδες εσύ;» Μιλάει απότομα. Τα λόγια βγαίνουν απ' το στόμα της σαν πυροβολισμοί.

Την ώρα που φτάνουν στην πόρτα της αίθουσας, χτυπάει το κουδούνι. Αυτός γυρίζει απότομα και βλέπει την έκφρασή της. Σταματάει εκεί που βρίσκεται. Κοιτάζει ερευνητικά το πρόσωπό της με μάτια μισόκλειστα. Φαίνεται μπερδεμένος. Το πρόσωπό του κοκκινίζει ελαφρά,

αλλά η Τζέινι δεν μπορεί να είναι σίγουρη για ποιο λόγο.

Ο καθηγητής μπαίνει και τους λέει να καθίσουν στις θέσεις τους.

Η Τζέινι ρίχνει μια ματιά προς το μέσο της αίθουσας. Κάθεται δύο σειρές πιο πίσω.

Ο Κάμπελ την κοιτάζει ακόμα. Φαίνεται απίστευτα μπερδεμένος. Πότε πότε κουνάει το κεφάλι του.

Η Τζέινι κοιτάζει προς τον πίνακα. Δεν τον βλέπει όμως. Απλώς αναρωτιέται. Αναρωτιέται τι στο διάολο πάει στραβά μ' αυτήν. Και τι πάει στραβά μ' αυτόν, που βλέπει τέτοια όνειρα. Το ξέρει ότι η Τζέινι ήταν εκεί; Την είδε σ' αυτό το τελευταίο όνειρο;

2:03 μ.μ.

Ένα διπλωμένο χαρτάκι προσγειώνεται στο θρανίο της Τζέινι. Τινάζεται τρομαγμένη. Και γυρίζει αργά το βλέμμα της προς τον Κάμπελ. Είναι αραχτός στην καρέκλα του και κάνει σχεδιάκια στο τετράδιό του. Φαίνεται λίγο πιο αθώς από ό,τι πρέπει.

Η Τζέινι ανοίγει το χαρτάκι.

Το ισιώνει.

Ναι, ίσως...(;)

Αυτό γράφει.